

Sygn. akt. III Kp 153/13

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lutego 2013r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział III Karny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Mariusz Wiązek

Protokolant: Anna Konieczna

Prokurator Prokuratury Apelacyjnej Dariusz Sobieski

po rozpoznaniu wniosku Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej we Wrocławiu z dnia 29 stycznia 2013r. (data wpływu), sygn. akt Ap V Ds. 22/12/S. o przedłużeniu tymczasowego aresztowania wobec **D. G.**

na podstawie art. 263 § 2 k.p.k.

postanawia

przedłużyć do dnia **18 maja 2013r.**, tj. na okres kolejnych trzech miesięcy tymczasowe aresztowanie zastosowane postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 20 listopada 2012 roku sygn. akt II Kp 1088/12 wobec **D. G.** s. syna R. i T. domu M., ur. (...) w Ł.

podejrzanego o to, że:

I. w okresie od października 2000 roku do stycznia 2003 roku we W. i innych miejscowościach, działając w warunkach czynu ciągłego, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii brał udział w obrocie znaczną ilością, nie mniej niż 15 kg, środka odurzającego w postaci kokainy, w ten sposób ,iż po nabyciu jej od innych osób zbywał ją W. M.,

to jest o czyn z art. 43 ust 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 24 kwietnia 1997 roku w zw. z art. 12 kk

II. w dniu 19 listopada 2012 roku w mieszkaniu przy ul. (...) we W. wbrew przepisom ustawy posiadał środek odurzający w postaci kokainy w ilości 0,64 grama oraz substancję psychotropową w postaci soli amfetaminy w ilości 2, 11 grama,

przy czym zarzucany mu czyn popełnił w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio karany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Krzyków Wydział II Karny z dnia 1 grudnia 2011 roku, sygn. akt II K 39/11 za czyny z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§1kk i art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§1kk i art. 270§1kk w zw. z art. 12 kk na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, którą odbył częściowo w okresie od 19 września 2010 roku do 24 marca 2011 roku

to jest o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku w zw. z art. 64§1 kk

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 20 listopada 2012 roku sygn. akt II Kp 1088/12 Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia zastosował wobec D. G. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania uznając, iż popełnienie przez podejrzanego zarzucanych mu przestępstw zostało z dużym prawdopodobieństwem potwierdzone zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Do chwili obecnej nie wystąpiły żadne okoliczności uzasadniające uchylenie bądź zmianę stosowanego wobec podejrzanego środka zapobiegawczego. Zebrany dotychczas w przedmiotowej sprawie w postępowaniu przygotowawczym materiał dowodowy, w szczególności w postaci wyjaśnień współpodejrzanego W. M., a także wyniki przeszukania, opinii z zakresu badań chemicznych, opinii z zakresu badań fizykochemicznych, wskazują na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzanego zarzucanego mu czynu. Wobec powyższego zachodzi ogólna podstawa stosowania środków zapobiegawczych opisana w art. 249 § 1 k.p.k.

Nie ustała również obawa mactwa procesowego ze strony podejrzanego oraz nakłaniania przez niego innych osób do złożenia fałszywych zeznań lub nieprawdziwych wyjaśnień. Na obawę tą wskazuje już sam charakter zarzucanych podejrzanemu czynów, popełnionych wspólnie i w porozumieniu z innymi dobrze znanymi podejrzanemu osobami, związanego z obrotem środkami odurzającymi, który implikuje zależności pomiędzy osobami uczestniczącymi w przestępczym procederze. Relacje te mogą bezpośrednio i realnie rzutować na zachowania współpodejrzanym. Na ich charakter wskazują zresztą wprost uczennicy śledztwa.

Co więcej – nie przesądzając w żaden sposób o winie i sprawstwie podejrzanego – należy zważyć, iż prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzanego D. G. zarzucanych mu czynów, przy uwzględnieniu ich doniosłości oraz uprzedniej karalności podejrzanego, który aktualnie pozostaje pod zarzutem popełnienia przestępstwa z art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997r. o przeciwdziałaniu narkomanii zagrożonego karą pozbawienia wolności do lat 10, uzasadnia twierdzenie o realności wymierzenia podejrzanemu surowej kary pozbawienia wolności o jakiej mowa w art. 258 § 2 k.p.k. Okoliczność ta, zgodnie z dominującymi aktualnie poglądami judykatury, przy spełnieniu warunków, o których mowa w art. 249 § 1 i art. 257 § 1 k.p.k. i przy braku przesłanek negatywnych określonych w art. 259 § 1 i 2 k.p.k., stanowi samodzielną przesłankę szczególną stosowania tego środka zapobiegawczego (por. uchwała składu 7 sędziów SN z dnia 19 stycznia 2012r., I KZP 18/11, OSNKW 2012/1/1, LEX nr 1102081, Biul.SN 2012/1/12). Powyższe dodatkowo uzasadnia przekonanie, iż podejrzanym przebywającym na wolności może utrudniać prowadzone przeciwko niemu postępowanie karne, w szczególności może ukrywać się przed wymiarem sprawiedliwości za granicą bądź w inny bezprawny sposób wpływać na toczące się postępowanie. Powyższe jawi się jako realne zwłaszcza w sytuacji, gdy podejrzanym odbył służbę wojskową w. f. L. C. i posiada obywatelstwo francuskie, co znacznie może mu ułatwić ukrywanie się przed organami wymiaru sprawiedliwości

W ocenie Sądu jedynie przedłużenie wobec wymienionego izolacyjnego środka zapobiegawczego, jakim jest tymczasowe aresztowanie, pozwoli zabezpieczyć prawidłowy tok prowadzonego postępowania karnego, a tym samym uniemożliwić podejrzanemu podjęcie jakiegokolwiek ewentualnych prób bezprawnych działań mogących je destabilizować. W ocenie Sądu fakt, iż w stosunku do podejrzanego w niedługim czasie wdrożona zostanie kara pozbawienia wolności sam w sobie nie wyłącza stosowania tymczasowego aresztowania. Tymczasowe aresztowanie wiąże się bowiem z odmiennym rygiorem postępowania z osobami pozbawionymi wolności, tak w zakresie komunikowania się z innymi osobami, jak też udzielania przepustek, przerw, których celem jest zabezpieczenie prawidłowego toku postępowania. Zmiana tych warunków mogłaby stworzyć podejrzanemu (pomimo jego pozbawienia wolności) nie istniejące w chwili obecnej możliwości bezprawnego oddziaływania na tok postępowania w niniejszej sprawie. Podkreślić przy tym należy, że wszelkie decyzje, w zakresie osadzonego nie mającego statusu tymczasowo aresztowanego umożliwiające mu kontakt z osobami z zewnątrz lub czasowe opuszczenie jednostki penitencjarnej nie są poddane kontroli organu prowadzącego postępowanie.

W toku śledztwa przeprowadzono liczne czasochłonne czynności procesowe, które podejmowano bez zbędnej zwłoki, w tym przesłuchiwanie podejrzanym, świadków, uzyskano opinię z zakresu badań chemicznych i fizykochemicznych.

Podjęte czynności procesowe należy kontynuować dla prawidłowego zakończenia postępowania. Niezbędne jest w szczególności kontynuowanie czynności procesowych z udziałem podejrzanym i weryfikacja ich wyjaśnień oraz przeprowadzenie konfrontacji i wizji lokalnych z ich udziałem, ewentualne przeprowadzenie kolejnych zatrzymań. W zależności od wyników powyższych czynności niezbędne może okazać się wyłączenie materiałów w poszczególnych wątkach i podjęcie decyzji merytorycznych w tym zakresie.

Zważyć nadto należy, iż w stosunku do podejrzanego nie zachodzą warunki uzasadniające odstąpienie od stosowania przedmiotowego środka zapobiegawczego, określone w art. 259 § 1 k.p.k. W toku postępowania nie podnoszono żadnych miarodajnych okoliczności przemawiających za odstąpieniem od stosowania tymczasowego aresztowania, co zgodnie z przyjętą linią orzecniczą obciąża stronę która domaga się zastosowania powyższego przepisu (por. postanowienie SA w Krakowie II AKz 144/06, KZS 2006/5/40, postanowienie SA w Lublinie II AKa 470/09). Podkreślić należy, że naturalne jest, iż tymczasowe aresztowanie łączy się z dolegliwością dla osoby, wobec której jest stosowane, jednak odstąpienie od tymczasowego aresztowania na podstawie art. 259 § 1 k.p.k. może nastąpić gdy stosowanie go zagraża poważnie i rzeczywiście życiu i zdrowiu aresztowanego lub egzystencji jego najbliższych, lecz nie wtedy gdy powoduje jakiegokolwiek niewygody (por. postanowienie SN z 30.08.2005r., WZ 62/2005, OSNKW 2005/1568, postanowienie SA w Katowicach z 16.01.2008r., II AKz 33/08, postanowienie SA we Wrocławiu z 10.12.1997r., II AKz 280/97, KZS 1997/11-12/60, postanowienie SA w Krakowie z 19.10.2006r., AKz 393/06, KZS 2006/11/31).

Mając zatem na uwadze, iż środki zapobiegawcze o mniej dolegliwym charakterze niż środek zastosowany, mógłby nie wypełnić swej roli, tj. nie zabezpieczyć w sposób prawidłowy toczącego się postępowania, Sąd – działając na podstawie powołanych przepisów – orzekł jak na wstępie.